

lagt flere af Marinens Folk og andre Militære paa Kommunehospital, og at det er flet, er dog en Villighed fra Kommunens Side, som fortjente at paaffjønes. Jeg har tænkt mig, at min Forespørgsel kunde give Anledning til, at man fik et velvilligt Evar fra den høitærede Minister, og derfor har jeg stillet den. Jeg behøver ikke at oplæse Forespørgslen, da den er bleven trykt omdelt til de ærede Medlemmer, som altsaa ville være bekendte med dens Indhold, og skal nu afvente Svaret.

Marineministeren: Mottøringen af Forespørgslen var holdt i en saa velvillig Tone, at jeg skal bestræbe mig for at holde mit Evar i samme Tone. Hvad jeg kommer til at anføre her, fremsætter jeg kun for at forsvare den af mig brugte Handlemaade og ingenlunde for at angribe Andre eller kritisere, hvad de have gjort. Siden jeg imidlertid gaar over til at besvare Forespørgslen, tror jeg, det er rigtigt at give nogle Oplysninger om, hvad der hidtil er passeret i denne Sag, altsaa at meddele denne Sags Historie. Under 9de Juni f. A. henvendte Kjøbenhavns Magistrat sig til Krigsministeriet med en Anmodning om i Anledning af en da udbrudt Epidem af Typhus exanthematicus at faae Søetatens Hospital overladt til Afbenyttelse. Krigsministeriets Evar blev afgivet under 12te f. M., og det gik ud paa, at det var umuligt at afgive Søetatens Hospital til Brug for Kommunen, fordi Garnisonshospitalets ene Trediedel var underkastet Slandsættelse og den nødvendige Renselse, der maa foretages saa godt som aarlig ved ethvert større Hospital, og at Patienterne fra Garnisonshospitalet derfor for en Del vare overslyttede til Søetatens Hospital. Dernæst kunde man af Hensyn til den store Troppeskytse, der var samlet i Kjøbenhavn, ikke gaa ind derpaa, og endvidere blev Hensynet til Troppesamlingen i Leiren ved Hald ogsaa gjort gjældende, idet der nemlig var givet Ordre til, forsaavidt det Pasareth, der var oprettet i Randers, ikke skulde være tilstrækkeligt til at optage de Syge fra Leiren, da at sende dem til Kjøbenhavn, og endelig fandt Krigsministeriet det ikke rigtigt at hen-

lægge Syge, som lide af en saa smitsom Sygdom, som Typhus exanthematicus efter alle Sagkyndiges Udtalelser er, i et Hospital, som ligger i en tæt befolklet Del af Kjøbenhavn og umiddelbart op til et større Hospital. Der gik et Par Maaneder, og under 17de August henvendte Kjøbenhavns Magistrat sig paany til Krigsministeriet med Anmodning om nu at faae overladt Hospital, som lede af Typhus exanthematicus, idet Magistraten havde bragt i Erfaring, at Slandsættelsen og Renselsen af Garnisonshospitalet saa godt som var tilendebragt, og at Leiren ved Hald var hævet, hvortil endvidere kom, at Magistraten maatte nære en velbegrunnet Frygt for, at der kunde udbrude en Koleraepidemi i Kjøbenhavn, da Koleraen paa den Tid som bekjendt herskede i flere af Østersøens Kyststeder. Siden Krigsministeriet afgav noget Evar paa denne Skrivelse fra Magistraten, blev Stabslægens Erklæring indhentet, og da denne er temmelig kort, skal jeg tillade mig med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse den. Den anfører de Grunde, hvorfor han antog, man burde modsatte sig Overladelser af Hospital, og det er de Grunde, hvortil Krigsministeriet har støttet sig ved den den Gang foreliggende Sags Afgjørelse ligesom ved Afgjørelsen af senere opstaaede Spørgsmaal. Stabslægens Erklæring lyder saaledes: „Magistraten anfører som Grund i sit Andragende, at den med Muligheden af en Koleraepidemi for Die kun med den største Banffelighed ser sig i Stand til nogenlunde at fyldestgjøre de Krav, der da vilde kunne stilles til den. Heri ligger imidlertid ogsaa en stor Betænkelighed for de militære Ministerier med Hensyn til at opfylde Magistratens Andragende. Skulde en Koleraepidemi optræde, maa nemlig et særegent Lokale stilles til Afbenyttelse for de Kolerasyge af Hæren og Marinen; og Ministeriet vilde da være i den yderste Forlegenhed, naar det ikke havde fuld Raadighed over Søetatens Hospital, hvis Bestemmelse netop væsentligst er den, at det ved en pludselig indtrædende Epidem netop strax kan tages i Brug. Da nu i den sidste Tid Koleraen langs Østersøen har nærmet sig os mere og mere, formener jeg, at Ministeriet ved at indrømme Magistratens Andragende